

РЕШЕНИЕ

№ 344

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Дора Д. М.а
Членове: Росина Н. Дончева
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Росина Н. Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20221800500540 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК, във връзка с
чл. 17 от Закона за защита срещу домашното насилие.

Образувано е по въззивна жалба от Д. Л. Х. от гр. Костинброд
срещу решение № 150 от 01.06.2022 г., постановено по гр.д. №
1029/2021 г. по описа на РС-Костинброд, с което е оставена без
уважение молбата ѝ за издаване на заповед за защита срещу Д. М. Х.
за осъществено от негова страна на 13.11.2021 г., домашно насилие
спрямо нея и детето Б. Д. Х., родена на 09.02.2012 г. С постановеното
решение Д. Л. Х. е осъдена да заплати на Д. М. Х. разноски за
адвокатско възнаграждение в размер на 600, 00 лева и сумата от 536,80
лева по сметка на РС-Костинброд.

Жалбоподателят излага, че обжалваното решение е неправилно,
необосновано, постановено в противоречие с материалния и
процесуален закон. Излага, че първоинстанционният съд не е
анализирал правилно доказателствата по делото в тяхната съвкупност

и взаимовръзка. От подадената молба конкретно и ясно, по вид време и място е описан акт на домашно насилие, осъществен на дата 13.11.2021 г. Излага, че съдът не е положил достатъчно усилия да установи фактическата обстановка и нейната конкретност, възприета от разпитаните по делото свидетели-очевидци на случилото се между страните. Не бил коментиран фактът, че при изслушването си пред съда малолетното дете Б. Х. потвърждава, че спрямо нея и спрямо майка ѝ Д. Х. е извършен акт на домашно насилие. По същество моли да бъде отменено първоинстанционното решение и уважена молбата за налагане на мерки по ЗЗДН.

Ответникът по жалба Д. М. Х. е получил препис от въззивната жалба и в срока по чл. 17, ал. 4 от ЗЗДН не е изразил становище.

В откритото съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателят Д. Л. Х., действаща в лично качество и като майка на Б. Д. Х. редовно призована, се представлява от адв. Ц. З. и адв. Т. З.. Поддържа подадената въззивна жалба. Ответната страна по жалба Д. М. Х., редовно призован, се явява лично и оспорва жалбата.

СОФИЙСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като взе предвид подадената въззивна жалба, съдържащите се в нея оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН от легитимирана с правен интерес от обжалваното страна срещу подлежащ на оспорване съдебен акт, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на оспорения съдебен акт, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно чл. 17, ал. 5 от ЗЗДН въззивният съд се произнася с решение по същество, с което оставя в сила, отменя

или изменя обжалваното решение. Когато изменя заповедта, съдът издава нова заповед.

Първоинстанционното производство е образувано по молба на Д. Л. Х. лично и в качеството ѝ на майка на детето Б. Д. Х., с искане да бъде издадена съдебна заповед за защита против Д. М. Х.. Първоинстанционният съд е оставил молбата без уважение.

Защита по Закона за защита от домашно насилие може да търси всеки, който е пострадал от акт на домашно насилие, осъществен спрямо него от лицата, изчерпателно посочени в чл. 3 от закона. Според чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗЗД защита по този закон може да търси всяко лице, пострадало от домашно насилие, извършено от съпруг или бивш съпруг, а според чл. 3, ал. 1, т. 4, извършено от възходящ. По делото не се спори, че Д. Л. Х. е майка на детето Б. Д. Х., родена на 09.02.2012 г., а баща на детето е Д. М. Х. /бивш съпруг на Д. Х./. Поради това, страните са надлежно легитимирани участници в настоящото съдебно производство.

Молбата за защита е подадена от лице по чл. 8, т. 1 и т. 3 от ЗЗДН и в рамките на едномесечния срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, считан от момента на осъществяване на твърдения акт на домашно насилие, поради което е процесуално допустима.

Целта на ЗЗДН е да даде възможност на пострадалите да потърсят защита от съда чрез налагане на съответни мерки за въздействие спрямо нарушителите, изчерпателно посочени в чл. 5, ал. 1, т. 1-6 от ЗЗДН. В тази връзка, за да се предостави защита на определено лице трябва да се изследва въпросът дали по отношение на него е осъществен акт на физическо или психическо насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН. Следователно, в случая трябва да се прецени има ли основание да се приеме, че спрямо молителката и детето са били извършени конкретни действия от страна на бащата, които биха могли да се квалифицират като домашно насилие, както и момента на тяхното извършване.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство.

Към молбата за защита Д. Х., действаща и като законен представител и майка на детето Б. Х. е депозирала декларация. 9 ал. 3 от ЗЗДН, в която е посочила, че на 13.11.2021 г. към 10,10 часа, в определените дни за личен контакт, бившият съпруг на молителката Д. Х. и сестра му дошли на адреса да вземат Б.. Като отворила вратата Д. Х. заповядал на Б. да тръгва. След като Б. изразила несъгласие да тръгне с баща си и леля си, Д. Х. се опитал да нахлуе в дома ѝ, запречил вратата с крак, замахнал с юмрук към лицето ѝ, при който леко пострадала лявата ѝ скула. Ударът бил съпроводен със заплахи и закани: „Ще те убия, кучко“, „Сега ще видиш какво ще ти се случи“, „Б. е същия идиот като теб“, „Ще я взема от училище и повече никога няма да я видиш“, „Имам пари да купя всички“. След случилото се, детето било все по-тревожно и притеснено, страхувало се от баща си, защото я е удрял неведнъж като са оставали сами.

Депозирането на декларация по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН е допустимо доказателство, с оглед разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗЗДН, още повече, че е предвидено издаване на заповед за защита само на основание на приложената по делото декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, стига в нея да се съдържа конкретно и ясно описание на твърдения акт на насилие. При липса на други убедителни преки доказателства за твърдения акт на насилие с писмена молба от молителя, съдът е обвързан от доказателствената сила на подадената декларация по реда на чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, като може да издаде заповед за защита основан само на обстоятелствата посочени в нея. В

този случай в доказателствена тежест на ответника по искането е при направено оспорване на обстоятелствата, изложени в декларацията, както и на самия акт на домашно насилие, да проведе успешно насрещно доказване, като опровергае обстоятелствата, изложени в декларацията, както и на самия акт на домашно насилие и разколебае нейната доказателствена сила.

В случая наред с представената декларация са събрани писмени и гласни доказателства, които се преценяват от съда, във взаимната им връзка.

От разпита на свидетелката В. И. /майка на Д. Х./ се установява, че на 13.11.2021 г. Д. Х. отишъл в апартамента на Д., за да вземе детето. Детето отказало да тръгне с баща си няколко пъти и в един момент Х. се ядосал, влязъл в коридора на апартамента и запънал с крак вратата, а с ръка посегнал към Д. като я ударил леко, защото свидетелката била застанала пред нея да я запази. Според свидетелката детето присъствало, когато Д. ударил майка му. По време на случилото се Д. повтарял, че Д. е „малоумна“, че е „селска пръчка“ и др. Свидетелката казала на дъщеря си да извикат полиция, защото не могат да се разберат с Д.. Когато пристигнала полицията, Д. Х. бил отвън на стълбите. По време на случилото се присъствала и сестрата на Д. – М. Х., която снимала с мобилен телефон.

От разпита на М. Х. – М. се установява, че на 13.11.2021 г. придружила брат си, за да вземе детето Б. за осъществяване на личен контакт с бащата. След като позвънили на вратата, Д. отворила с думите „Застани по-назад, за да те снима камерата“. Свидетелката посочва, че в горния десен ъгъл на вратата, в дясно на самата каса, била монтирана камера. Детето отказало да тръгне с баща си, след което майката не му позволила дори визуален контакт да осъществи с него. Д. започвала да блъска вратата и да обижда Д.. Свидетелката посочва, че брат й не е влизал в жилището, а майката на Д. се опитала да я спре, тъй като ритала Д. с розова джапанка.

Детето Б. Х. е изслушано в съдебно заседание, проведено на 28.01.2022 г. Детето посочва, че отказало да тръгне с баща си, защото погледът му бил „зъл“ и е лош. За случая от 13-ти детето разказва, че майка му казала, че е ударена от баща му, но детето не присъствало, тъй като било в кухнята. Споделя, че много се притеснило от случващото се. След като детето отвърнало на баща си, че не иска да ходи с него, баща му го погледнал злобно, но не е викал срещу майка му или някой друг. Детето отишло в кухнята с кучето си.

В конкретната хипотеза, съвкупната оценка на установеното по делото от фактическа страна налага извод за неустановеност на наведените фактически твърдения в обстоятелствената част на молбата за защита. Събраните за целта доказателства (декларация, свидетелски показания, постановление за отказ да се образува наказателно производство от 18.01.2022 г., съдебно-видеотехническа експертиза и др.), установяват по категоричен начин конфликтни отношения между молителката и ответника. По делото обаче липсват доказателства, успешно обосноваващи извод за реализиран спрямо нея и детето акт на домашно насилие по смисъла на чл. 2 ЗЗДН, извършено на 13.11.2021 г.

Двете разпитани свидетелки дават коренно противоречиви показания. Според св. В. И. /майка на молителката/ Д. на 13.11.2021 г. ударил леко Д., а свидетелката била застанала пред нея, за да я запази. По време на случилото се Д. повтарял, че Д. е „малоумна“, че е „селска пръчка“ и др. Според свидетелката детето присъствало, когато Д. ударил майка му.

Свидетелката М. Х. – М. посочва, че на 13.11.2021 г. придружила брат си, за да вземе детето Б. за осъществяване на личен контакт с бащата. След като позвънили на вратата, Д. отворила с думите „Застани по-назад, за да те снима камерата“. Детето отказало да тръгне с баща си, след което майката не му позволила дори визуален контакт да осъществи с него. Д. започвала да блъска вратата и да

обижда Д..

От приетата видео-техническа експертиза става ясно, че ответникът не е отправял обидни думи или заплахи към молителката, каквито твърдения се съдържат в молбата ѝ за защита. От текстът от звукозаписа – обект на експертизата, който е снет и представен в писмен вид, никъде не са споменати думите, които се твърди, че е изрекъл ответника, а именно: : „Ще те убия, кучко“, „Сега ще видиш какво ще ти се случи“, „Б. е същия идиот като теб“, „Ще я взема от училище и повече никога няма да я видиш“, „Имам пари да купя всички“.

От приетите доказателства не се установява и извършено физическо посегателство от ответника спрямо молителката. Свидетелката И. описва подробно, че ответникът ударил дъщеря ѝ по лявата буза и нея самата по крака, но не отишли да се освидетелстват. В тази част, настоящият съд не дава вяра на показанията ѝ, тъй като не кореспондират с останалия доказателствен материал по делото.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че не било взето предвид изслушването пред съда на малолетното дете Б. Х., от което се потвърждавало, че спрямо нея и спрямо майка ѝ Д. Х. е извършен акт на домашно насилие. От изслушването на детето категорично се установява, че на 13.11.2021 г. се е стигнало до конфликт между родителите му, поради това, че то не е искало да тръгне с баща си. Майката разказала на детето, че била ударена от баща му, но детето не присъствало, тъй като било в кухнята. След като детето отвърнало на баща си, че не иска да ходи с него, баща му го погледнал „злобно“, но не е викал срещу майка му или някой друг. Детето отишло в кухнята с кучето си.

От тези доказателства не се установява, че спрямо молителката и детето е упражнено физическо и/или психическо насилие, които са довели до състояние на страх у тях.

От приетият по делото социален доклад от Д „СП“ – гр. К. се

установява, че между майката и Б. е създадена силна емоционална връзка. Според доклада върху детето не е упражнено физическо насилие, то е станало свидетел на случилото се, а неблагоприятни преживявания в детството биха оказали влияние върху поведението му, на по-късен етап от развитието.

От всички събрани доказателства може да се направи категоричен извод, че ответникът Д. М. Х. не е извършил действия на насилие спрямо молителката и дъщеря си.

Ето защо, въззивният съд намира, че правилно първоинстанционният съд е преценил, че в случая не са налице условията по чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН и е отказал да издаде заповед за защита и да наложи такива мерки за защита.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че постановеното от първоинстанционният съд решение е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

Мотивиран от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 150 от 01.06.2022 г., постановено по гр.д. № 1029/2021 г. по описа на РС-Костинброд

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____